

פרשת בהר

דִּתְּבִרָּיָא (דניאל ג, ב-ג) - הדלת דגושה בדגש-קל למרות שבאה לאחר אהו"י בגלל אותו הכלל¹²³, שהרי דלת ותיו הם מאותו המוצא - מן הלשון. וצריך לדעת שהמילה "בפרך" שבפסוק זה, הפא רפה ובסגול לא בקמץ כי לא בא בהפסק כגון באתנח או סוף-פסוק.

- **"וְצִוִּיתִי"** (כה, כא) - מלעיל והואו בחיריק. ולעיל (ויקרא פרקים ח-י) בכולם הואו בצירי - **"צִוִּיתִי"** (ובחלקם הצדי בשורוק - **צִוִּיתִי**). **"את-ברכתי"** - הכף רפה אע"פ שהיא לאחר שוא נח. **"ועשׂת"** - בשני קמצים והתיו נחה.
- **"והארץ לא תמכר לצמתת"** (כה, כג) הלמד בחיריק והצדי שאחריה רפויה והשוא שבה הוא נח. ואילו **"וקם הבית אשר-בעיר אשר-לא חמה לצמיתת לקנה אתו"** (פסוק ל) הלמד בפתח והצדי דגושה ולכן השוא שבתוכה הוא שוא נע.
- **"והשב את-שני ממכרו"** (כה, כז) - החית בחיריק והשין שאחריה בפתח לא בצירי. כן הוא בפרשה זו ובפרשה שאחריה. **"והשיב את-העדר"** - הטעם על הדלת והמילה היא מלרע, כדוגמת **"הנאף"** (כ, י), **"הישב"**, **"הרודד"** (תהלים קמד, ב).
- **"וישדה מגרש עריהם לא ימכר"** (כה, לד) - השין בחטף-פתח לאחר ואו שרוקה בתחילת המילה. **"כי-אחזת עולם הוא להם"** - הזין דגושה וכן כל לשון אחוזה שבפרשה. **"הוא"** - בשורוק ואין לומר **"היא"** בחיריק.
- **"לא-תתן לו בנשך"** (כה, לז) - יפסיק מעט שהוא באתנח ואח"כ יאמר **"ובמרבית לא-תתן אכלך"**.
- **"לעלם, בהם תעבדו"** (כה, מו) - הטעם המפסיק טרחא הוא במילת **"לעולם"** ולא במילת **"בהם"**. וכן בפסוק **"ואכלתם, מן-התבואה ישן"** (כה, כב) - הטרחא היא במילה **"ואכלתם"** ולא במילים **"מן-התבואה"**.
- **"לא-ירדנו בפרך"** (כה, נג) - הבית בשוא והיא דגושה אע"פ שבאה לאחר אהו"י, כדין שתי אותיות בג"ד כפ"ת ממוצא אחד בראש מילה¹²². והרי האותיות בית ופה שתיהן ממוצא אחד - מן השפתיים. דוגמא נוספת **"נדבריא"**

¹²³ הרד"ק מביא אפשרות אחרת למה דתבריא דגושה עיין במ"ש שמות ז, ב.

¹²² עיין בדברינו לעיל על הפסוק **"והוא אשה בבתוליה יקח"** (כא, יג).

